

[Bramsnæs.]

er ganske uden Begrænsning; „ydes det fornødne Beløb af Statskassen“, staar der, og der tilføjes: „og det saaledes modtagne tilbagebetales snarest muligt af Teatret.“ Ja, det lyder ogsaa kønt, men jeg har ikke Indtryk af, at der er betalt noget tilbage i den Tid, Loven har haft Gyldighed, og det er dog nu ca. 17 Aar; derimod er der stadig givet Forstrækninger, som summeres op. I Slutningen af denne Paragraf, som jeg mener er af skæbnsvanger Karakter, hedder det, at Teatret „maa ikke stifte anden Gæld“. Det er heller ikke nødvendigt, naar man har en lovfæstet Ret til at gribe ned i Statskassen, uden at noget Menneske er i Stand til at hindre det, idet der udtrykkelig staar, at det fornødne ydes af Statskassen. Det er denne Lov af 1911, som jeg mener har været til Skade for hele Udviklingen siden, for den har i Virkeligheden givet Teatret en Ret til at trække ubegrænset paa Statskassen, og det har sikkert kostet Statskassen adskillige Millioner. En Institution, der paa den Maade faar ubegrænset Ret til at trække paa Statskassen, vil let føle sig fristet til at gøre det uden alt for store Hemninger. Naar Loven saaledes har medført meget betydelige Tilskud eller Forstrækninger, som det kaldes, vil man forstaa, at det ved en økonomisk Overvejelse af Spørgsmaalet maa være af megen Interesse, om der kunde skabes en Ordning, som ikke gjorde det nødvendigt at give saa store Tilskud fra Statens Side. Det er under den Synsvinkel, Socialdemokratiet er gaaet med til en Drøftelse og Undersøgelse af Sagen, og ud fra dette Synspunkt er mit Parti i Folketinget gaaet med til en velvillig Stilling til de foreliggende Forslag. Denne velvillige Stilling vil mit Parti ogsaa indtage her i det høje Landsting.

De Forstrækninger, som ydes efter den gældende Lov, opføres, saaledes som ærede Medlemmer af det høje Ting vil vide, paa § 26 som en Formueanvendelse. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at gøre Bemærkninger om det urigtige heri finansielt set, men naar Loven kalder det Forskud, kan man jo ikke føre Beløbet til Udgift. Jeg vil dog egentlig mene, at Tidspunktet er kommet til at skabe Renhed og Klarhed i dette Spørgsmaal paa Finansloven, saaledes at det bliver forstaaeligt, at de Penge, der ydes til det kongelige Teater, er Driftsudgifter. Det er jo kun at stikke Hovedet i Busken, hvis man forestiller sig, at det kongelige Teater er i Stand til at tilbagebetale det, der allerede er ydet, og det, der

bliver ydet hvert Aar, thi efter den her foreslaaede Plan regnes der jo med et Tilskud til det kongelige Teater, der er langt større end det faste Tilskud, som nævnes i den nugældende Lov, og anderledes vil det neppe heller blive, selv om Tilskuddet forhaabentlig kan bringes betydeligt ned. Men det forekommer mig, at det Tilskud, som gives i Fremtiden, paa Finansloven maa placeres paa en saadan Maade, at man er klar over, at det er en Udgift for Staten, saaledes at man ikke stadig opfører de Penge, man har til gode hos det kongelige Teater, som et Formueaktiv. Der staar adskillige Millioner paa Statens Formuestatus som Gæld fra det kongelige Teater til Statskassen, men der er sikkert ikke et Menneske, der tror, at denne Gæld nogen Sinde vil blive betalt, og det vil derfor i og for sig være en fornuftig Foranstaltning at løse Staten fra en saadan forkert Bogføring, saaledes at den nu afskriver de Beløb, som for Tiden staar paa denne Konto.

Statsregnskabet for 1926—27 viser en Udgift til det kongelige Teater paa § 26 — jeg bortser fra de faste Tilskud — paa ialt 1,4 Mill. Kr. Dette Beløb er noget mindre i det Regnskab, der er opstillet i Folketingets Betænkning, men det hænger sammen med, at Regnskabsaaaret for Teatret og for Staten ikke synes at kunne bringes i fuld Overensstemmelse med hinanden med Hensyn til Dato, for ellers maatte de Beløb, der opføres paa Teatrets Regnskab i et Aar, og de Beløb, som staar anført i Statsregnskabet for det samme Tidsrum, jo svare til hinanden. Men der er ikke fuld Overensstemmelse, og dette burde formentlig ogsaa fremtidig ændres, saaledes at man kan se baade det ene og det andet Sted, hvorledes Forholdet mellem Staten og Teatret er.

Jeg vil for mit Vedkommende gaa ud fra, at Dobbeltscenedrift giver Udsigt til en bedre Økonomi. Naar man ser paa Størrelsen af det Personale, der findes ved det kongelige Teater, kan man ikke undgaa at faa et Indtryk af, at det ikke kan være muligt at beskæftige dette Personale tilstrækkeligt, dels fordi ikke alle kan komme til at spille om Aftenen, men dels ogsaa fordi de Forberedelser, som skal til, Indstuderingen af det Arbejde, der skal foregaa om Aftenen, ikke kan foregaa tilstrækkelig energisk, fordi man mangler Lokaler. Der synes at være betydelige Muligheder for, at man vil kunne faa en mere økonomisk Drift, hvis man er i Stand til at udnytte det Personale, som skal være ved Teatret, paa en bedre Maade, dels ved at der gives